

Poëtische
midzomeravond
PARKLIFE

GEDICHTEN

21 juni 2023

Park Hof ter Saksen

CC Ter Vesten

Poëtische midzomeravond

Midzomeravond is de langste avond van het jaar. Tijd genoeg om heerlijk te genieten van poëzie in een uniek kader. Dichters gaan met eigen werk een dialoog aan met de kunstwerken van PARKLIFE (and then I'm happy for the rest of the day).

Volgende dichters lieten zich inspireren door kunstwerken van de 17de editie van Beeldig Hof ter Saksen: Maarten Inghels, Lies van Gasse, Michaël Vandebril, Stijn Vranken, Proza-K (Kibi Puati Nelen en Cleo Klapholz) en De Passanten.

Het thema van deze 17de editie van Beeldig Hof ter Saksen gaat over het parkleven en de al dan niet harmonische houding tegenover de natuur en hoe kunstenaars hiermee aan de slag gaan. Vertrekkend vanuit dit thema zijn volgende kunstenaars aan de slag gegaan om hedendaagse beeldende kunstwerken te maken: Leyla Aydoslu, Hilde Borgermans, Theo De Meyer, Johan De Wit, Joost Pauwaert, Filip Vervaet en kunstenaar/curator Stief DeSmet.

Maarten Inghels

Over utopische tuinen

Ooit was ik een boom, begon mijn stoel vandaag tegen mij te vertellen.

En ik ben een berg geweest, gilte mijn granieten keukenblad.

Wie moet ik vertellen dat de gierzwaluwen zijn aangekomen? Ik woon zeven hoog en verlang naar een tuin om dit nieuws te delen met de egels en de eekhoorns. Beneden tikken bumpers bumpers aan.

Het is mijn absolute voornemen een bemoedigend essay over bomen te schrijven.

Meubelmaker Johan Cromphout uit Galmaarden plantte tweeduizendvijfhonderd bomen (esdoorn, eik, linde, kerselaar, wilde kastanje) om zijn bovenmatig gebruik van hout te compenseren.

Afgelopen nacht droomde ik van een moestuin waarin rijen met honderden kleurpotloden boven de grond piepten als een regenboog van wortels.

De Poolse componist Krzysztof Penderecki liet naast het aanplanten van duizendzevenhonderd verschillende bomen ook twee doolhoven aanleggen zodat hij tussen het musiceren door kon verdwalen. Ik ben een voormiddag zoet met het googelen van satellietbeelden van zijn landgoed.

Op een oudejaarsavond plantte ik met mijn oom twee dozijn fruitbomen waar ik nog steeds de peren niet van proefde.

Op dit moment zijn wilde tuinen en voedselbossen in de mode. Weekendmagazines vestigen onze aandacht erop.

Geïnspireerd door
PARKLIFE en het werk van
Stief DeSmet.

Maarten Inghels

Over utopische tuinen

Kunstenares Katie Paterson plantte in 2014 een bos dat precies honderd jaar later wordt geroid. Het zal in papier voorzien om de in een kluis bewaarde boeken van honderd auteurs te drukken. Ik lees deze zinnen één keer voor en dan moet u het maar onthouden hebben.

Eigenlijk zou mijn tekst moeten gaan over het verlangen om in een blokhut te wonen. Zie Heidegger, Thoreau, Le Corbusier's Cabanon, de paalhut van Cyriel Buysse.

Ik heb het ooit opgezocht, maar nooit bezocht: Chateaubriand woonde in een monumentaal arboretum in de rand van Parijs dat hij La Vallée aux Loups noemde.

Ontwierp kunstenaar Jan Vercruyse niet een aantal lusttuinen die nooit werden gerealiseerd?

FW: Re: Aangaande uw subsidie-aanvraag om een maïsdoolhof aan te leggen in de vorm van het woord 'SPOOK'. Negatief besluit.

Een activist vastgeketend aan een boom verschijnt in het nieuws, zijn collega's hangen als vlaggen aan de takken en bouwen platformen in de kruin. Een levende sculptuur.

Er is een dag dat we bomen als mensen zijn gaan behandelen — of moet die nog komen?

In mijn poëzie kweek ik de luidruchtigste bloemen.
Moet ik dan ook uit het niets een vaas boetseren?
Misschien bevredigt het beeld van een vaas voldoende.
Elke voorbijganger toon ik de verwilderde tuin in mezelf.

Geïnspireerd door
PARKLIFE en het werk van
Stief DeSmet.

Kibi Puati Nelen

Tweeluik: De Melancholische Monoliet & Stalagmiet

I. De Melancholische monoliet

Een papieren universum, een spiegel voor een fragiel bestaan
Een intrigerend schouwspel tussen ijzerpoeder en filosofie
Tussen fotosynthese en pigment
Waar de melancholische monoliet
Je zonder schaamte ten dans vraagt

Geabsorbeerd in statische structuren
Een dogmatisch spektakel van hars en abstracte anomaliteiten
Een wals, tussen ruimte en zijn
Waar robuuste Geometrische vlakken en Structuren
Als mijlpalen dienen
Voor het meten van haar oneindigheid

Een symbolische synergie van geometrie en karakter
Haar symboliek, statisch gegrift in menhirs
Subtiel, niet luidkeels
Zachtjes, en zonder enige verwachting

Het zijn de hoekige punten, die met voorbedachte rade
In cirkels blijven draaien
Het zijn de hoekige punten, die met voorbedachte rade
de komma's en spaties een rad voor de ogen draaien
Immer loyaal aan hun creator

Geïnspireerd door
het werk van Johan
De Wit.

Kibi Puati Nelen

Tweeluik: De Melancholische Monoliet & Stalagmiet

II. Stalagmiet

Ik stapel...

Ik stapel naar ongekeende hoogtes

Net als de toren van Babel

Kartonnen dozen...

Zwijgend, in alle talen

Bouw ik gestaag

Op de schouders van mijn voorgangers.

Als een stalagmiet met Megalomanie

Klief ik hiërogliefen in de troposfeer

Absorbeer verwonderde blikken en...

Laat irissen baden in mijn creatie

Ik krab de wolken...

Ik krab de wolken vanop mijn sokkel

Straal excellentie, concurreer ik met de Zon en...

Zo bevrijd ik mezelf van alle belemmering

Hier, voor u, staat geen ding..

Ik ben de representatie van wat is, was en zal kunnen zijn

Voel mij,

Aanschouw mij...

En samen zullen we blaken van zelfvertrouwen

Net als de bladen aan de bomen

Pronken we tegader

Meanderend tussen jullie gedachten

Sta ik hier voor u, als artistieke stronk

Te pronken

Tussen cascades van verlichting en verwondering

Geïnspireerd door het
werk van Johan De
Wit.

Cleo Klapholz

Perceptie

Ontneem de sluier van de realiteit,
ontdek de quasi onzichtbare lichtstroken in het pikzwarte woud
omarm het obscure dat zich ontplooit.

Onbekende tonen trekken ons naar een universum ongezien.
Ongrijpbaar, toch tastbaar nabij die
ondoordringbare wildernis met ongerepte silhouetten.
Ongekend koorddansen tot de balans zich manifesteert.

De perceptie bedriegt de interpretatie.
De zintuiglijke waarneming vervaagt.
De observatie is een loutere manifestatie,
van de flikkering in het schaduwrijke woud.

Geïnspireerd door het
werk van Hilde
Borgermans.

Michaël Vandebril

Aardse tuinen

mijn lange stengels leunen

tegen de kleine heuvel
het water wordt breder

dik als melk die uit mijn glazen
ogen druppelt ik draai me om

en keer huiswaarts waar geen ziel
me verlicht mijn kamer oogt

zwart van onbeschreven
gewassen bomen krimpen

tot struiken mijn smalle
bladeren wijzen naar grond

ik adem luchtspiegelingen
van aardse tuinen die glanzen

van zaad en vruchten
het smalle pad danst

onder mijn voeten
ik zaai mijn kinderen

in een hoek van een bos
en ontaard in houtgewas

Geïnspireerd door
het werk van Filip
Vervaet.

Lies Van Gasse

Evenwicht

Midden op straat trekt een man aan de snaren van zijn gitaar.
Er zit geen gewicht in dit metaal dat argeloos, maar met een
niet te tillen zwaarte, de nok van de hemel in schiet.

Het trillen van de wereld kunnen we nu echt goed horen.
Wat voor luchtspiegeling hebben wij toch gebouwd?

Er is iets met deze woensdagmiddag. Aambeeldschieten
breekt zo lekker de week doormidden. Zelf je printer demonteren,
proeven van een stikstofijsje, je zwaard uit de nevel trekken,
hinken als een wilde cowboy, het streamen van zweet op je neus.

Die lucht is om in de gaten te houden, ik zeg het je,
zelfs een pingpongbal raak je beter zacht aan.
Niets van deze droogte was voorspeld. Je vraagt je af,
wiebelend, navigerend door de tropopauze:

zit er genoeg gewicht in dit metaal dat argeloos, maar met een
niet te houden lichtheid, en op en neer, en neer en op,

en iedereen kijkt en vraagt zich af,
en iedereen wacht, maar ziet het aankomen

en dan, ja toch,
en dan, een wolk,
heel plots, zoals vissen kuit schieten –

Geïnspireerd door het
werk van Joost
Pauwaert.

Stijn Vranken

Elk gedicht is een gebrek

Doorgaans denk je wat je wil, maar nu
vormt dit gedicht de mal, de holte
waarin jij jezelf vergiet – bloot

schrijf ik bijvoorbeeld
en tegen de wanden van dat woord
stolt je herinnering aan ons: hoe wij

elkaar amper overleefden, de honger
waarin we gulzig verdronken, het steeds
bodemlozer meer en meer en

plots lees je spijt waar het niet staat
en het gedicht scheurt, de mal lekt en jij
bloedt naar buiten als duizend bloesems

bloot.

Elk gedicht is een gebrek. Het spijt me.
Kom hier, ik week elk woord weer
van je los, en begin opnieuw.

Geïnspireerd door het
werk van Leyla
Aydoslu.

De Passanten: Hester Knibbe

In elk hoofd woont een waarheid

In elk hoofd woont een waarheid en als die
Botst met wat huist in een ander

hoofd ontstaat twist of zwijgen, een
ander zwijgen dan dat van vrede, meer

een meten : hoe breed is de kloof, spring ik
erover, gebruik ik een plank of is hier

een hangbrug nodig? Elk heeft een lijf
met dat hoofd vol zekerheden en twijfel, te veel

zeker vanwege die twijfel en zelfs
op een redelijk pad knerpt het

soms onder de zolen: kijk uit
voor kuilen, gestruikel.

Geïnspireerd door het
werk van Theo De
Meyer.